

Culture therapy

Table of content

When you change the “normal keyboard of inner states”	5
Chapter 1: The barren smile in the cage	9
Chapter 2: Colorless stained glass	31
Chapter 3: The first bud of light	47
Chapter 4: The myrrh of the book, the food for the soul	73
Chapter 5: Smile of the sun	107
Chapter 6: Shooting stars harvesters	161
Chapter 7: Dreams will not let dreamers die	189
Epilogue	217

Chapter 1

The barren smile in the cage

Motto: "Culture is a kind of a food. If you get used to its taste,
the other snacks will lose their satiety"

I am a woman and I feel when femininity is in danger. The difference between the others and me occurs when I act while the suckers prefer to take a step back. If it were for them, we would have to get down on our knees even when we mop the floors or tame the vacuum cleaner. No!!! Definitely, we are not maids or pretexts for men's romantic upsets. As long as I have some pride and vigor left, I will fight hard against the despotism with a hat.

I really don't understand, why do some dudettes fall so easily for those who just want to tick another check box on their list? As far as I am concerned, I have had enough lovers over time, but I have never bowed to the type of well-tanned, muscular male, padded with "Mister Big" underwear, where it's only advertised ... but the rest!? Huh?!... I wanted to be independent, sophisticated, even if sometimes I seemed weird. Anyway, differently than the vast majority of men see us: sweaty, fluttering in the wind between the washing machine and the frying pan; sacrificing our dreams, career, or personal life to a male, to the kids, or God knows whose humanitarian illusions; moreover, leaving us (deliberately? influenced?) attracted to mystical speculations that ignore our personality, abilities and creativity. Well, NO: as far as I am concerned, I prefer to be emancipated, conceited, in control of my time, habits and frivolities. In a way ... a virgin ... But in only one way.

I despise the beaten paths, the recipes, the canons of the ordinary crowd. I do not adjust to this world. I have my own.

Hm, "selfish" would some householders say. "High-strung girl, in love with her own pipe-dreams, as with her earrings," other would grumble. "You're wrong, my dears! All I want is everything to be good *for me*, and because nobody bothers to induce me this mood, I must take care of myself."

In fact, that is exactly what I am doing, constantly taking into account my own image. At thirty.... something, you cannot help it. Therefore, whatever it is, I do not go out into the world with a messy manicure, without makeup, or with

a discharged cell phone battery. I have a flawless, matching outfit, even when I warm my cat's milk cup. Image is not everything, but it matters. And ... the little details make the difference, right?

I am a blonde-haired woman, dyed as genuine as possible, with turquoise eyes thanks to the contact lenses with which science has blessed us. I constantly use mascara and makeup since I was 12 years old, lipstick and gel since eight. I wear wide-brimmed hats, sometimes suspenders, and even striped trousers with matching ties. In my chest pocket, I always have a vintage cigarette case and sunglasses with a flowered frame. I rarely laugh and I am thankful for quite a few things. I am startled especially when the cherry of a well-chilled Campari manages to give a bright perspective to life, or even more, that mysterious meaning that our pipe dreams help us discover in the depths of all things. However, I do not think I am a poser just because I like to put myself first, and even talk about it frequently. After all, to be captivated by his own appearance is a concern that defines an epicenter of normalcy for any responsible being. Is it legal? Of course it is!

Although I am an expert in concealment, I find it difficult to open up. Not necessarily because I persist in being intolerant and unbearable, but rather because of men, some weirdos who only find us interesting if we were framed within an enigma too difficult to decipher. Who would have thought that mystery beats sexuality? It is true, though.

Yes, I am single. This vocation of extended rest in the arms of loneliness has become quite a *modus vivendi*, but is a fact that I deliberately choose to ignore even if sometimes I hear the whistling of a violin in a deserted concert hall. Although rarely, sometimes I have bitter memories that increase the feeling of loneliness. So what? I do not care about the past. I do not waste my time looking at the future through a narrow bottleneck of long-lost memories. In addition, how can you not enjoy the eternal encounter with yourself? Why choose evasiveness, ambiguity, even chance, to the detriment of some convenient loyalties. What good is it to leave the only certainties proven over the years tarnished? For what? Who needs it?

Some time ago I had a relationship with a guy to whom I fulfilled every fantasy, sacrificing my time and even a few whims that were part of my DNA. What was next? Less than three months later, he moved back home with his wife. Allegedly, he did not want to sacrifice my dreams for something that might not come true. Really? After all I've done for him, even neglecting myself?

It's okay, from this story I learned to not spoil any of those who come with matrimonial handcuffs. Nor is advisable to mess with someone new to the family, on the other hand. Well, if your cousin's fiancé falls into the same category. Only I know how much all my relatives have defiled me for this adventure, as if I had it with His Holiness, The Patriarch of Constantinople. That is when the rumor has it, which has no idea how things are, undeservingly turns the victim into an unscrupulous aggressor. What am I to blame for his expert gaze on *The Seven Steps*

of Sin gracefully lured me to a glass of..., making me imperceptibly reach for an additional... glass of and to everything that followed?

I don't know why, I have the impression that especially lately, men have been avoiding me. Maybe is my volcanic temper, who knows? What is certain is that very rarely have I ever managed to have a sentimental getaway for more than a month. Oh, I almost forgot about that crazy summer I spent in the Globus circus contortionist's caravan. Few neurons flowed under his hair, but his thighs were ... awesome. I remember that at parting he wrote to me in the sky with fumigants: "You are my muse, Monica". Would it even matter if my name were a little different?

Overall, I have nothing to worry about: thank God, the pond is still full of fish. Therefore, I ended up not even wanting to escape from this emotional vacuum, a shrine that became my second nature.

The past? A dress that I remember I can change with another, as I wish. I have never been a seeker among the vintage remnants. Moreover, whenever I decided to change the switch, I casually discarded the old rail.

Over time, like any carnivorous creature that feeds on foreign bodies, I ticked enough relationships, but I did not get seriously involved in any of them. Oh my, you don't want me to get sick of so much happiness, right? Yes, I veered to one side or the other, but not necessarily because I wanted to, but because such slip-pages are related to normalcy in such a slippery society. In fact, the coupling has no brain, only short memory, personalized in the loss of identity ... of the coupler.

In short, I neither loved nor I suffered from love as all the other suckers which, when dumped look like headless chickens running through the yard as if hit by a meteorite. Let us not be hypocritical though: the animal in every man makes him forget about fidelity when a well-tuned tit, with voluptuous shapes, shows up on the stage. Well... the same thing happens with women, but ... a little differently.

All right, I admit it! I am a woman and I have the same appetite as my sisters for experiment and fantasy. If I moderated my primary impulses a little, I could probably be among the ignorant types, but with a growth potential. It also helps me that I have always been loyal, sometimes even to several men at once. Of course, it should neither be leaked that over time I have become an expert in sneaking a few *ah's*, or *yes's* to enhance my full involvement, nor that by focusing a little, I manage to fall in love in less than fifteen minutes, which - let's face it - is a doubtless example of efficiency.

I know, it has been almost sixteen years since I inaugurated the *Decade of the One-Night Stands*, but as I have already established, that still does not make me want a serious relationship. In fact, it is easy to guess where an involvement beyond the reasonable limits can lead: to the suppression of one's own identity, through the volatilization of certainties. To be free means to have autonomy of movement only based on one's own fidelities.

You have to be crazy to risk everything for someone. I only violated this principle once, when I have hooked up with an unemployed actor who gave me the

feeling that he needed me, even if he did not know why. His palms were cold, had penetrating eyes and apart from the fact that he was an idiot and untalented, he had almost no defects. Our relationship lasted almost half a season, during which time I wasted several potential matches while he lost all the roles he could have played. "You are a silent hymn dedicated to the void; a selfish one specialized in appearances and nothingness. I can't make endless deals with superficiality", the bastard told me when he left. Then he shrugged and faded in the dead of night as if it were his personal property.

That's it: to hell with men and all their fuss. I can live my life without accompanying them while they are grinding the emptiness. I prefer to display that infallible smile with which I fake an emotion that ... I do not have. It is not at all that difficult for me, given the fact that I have hands-on experience in concealment since ... ugh, I really have a problem when I try to position the moment of losing my moral virginity.

Quite honestly, I do not have a devastating relationship with my girlfriends either. Well, maybe only with those who have a permanent residence on Facebook. Taking into account how mean the world is today, no wonder: If you are beautiful, it's not good because you look better than they do. If you stand out with well-argued opinions, you risk being badmouthed behind your back that you are actually stupid, but you have prepared convenient topics in advance. Nor is advisable to be too talkative, because you will be labelled as a blabbermouth.

So the heck with the friendship of your companions who are with you only when you do well. Lucky for me, I am doing very well professionally. I must note without conceit, (but considering that only fools should be modest, because they have reasons) that I was always there in pole position. School prize-winner, valedictorian of my class in college, graduate of doctoral studies at the London University of the Arts and the first in my circle of acquaintances who grabbed life by the horns and managed to turn it into a lucrative business. More precisely, I speculated that we live in times manifested by genetic mutations, according to which the new generations tend to have more photos than written pages in their bookshelves and I decidedly got involved in the rush of this phenomenon. Destiny sided with me and I enriched myself with a medal while wearing a silver dress since the first contest I participated. Then, I smelled blood and sharpening my claws, I jumped to the challenge of wanting to make a place of my own inside the pack.

It seems hard to believe that you can live by taking pictures and capitalizing on them, but this is the truth though. As a proof, my works were on display in the foyer of the theater and someone purchased all of them right after inauguration. I wonder who could have been? A knowledgeable connoisseur or maybe even an unconventional photo collector? It was important to me that I collected my money unexpectedly quickly.

I admit I came into this guild through a blend of convenience and chance: Being a Belle Arte graduate, I was well acquainted with pictorial themes and the symphony of colors. However, I deliberately left for others the representation of

the exuberance of the sea waves, of the bucolic landscapes, or the sunrise blowing with blush and I risked on photographic images. After all, I did not move away from playing with volumes, the trembling contours, or the disjunction of light, it's just that I did it through a different technique, and by the fact that my works are only black and white; I was able to deepen the chiaroscuro seduction of the incomparable Caravaggio, this incredibly seductive Marlowe of painting.

I also have a favorite theme: Rain. I try to capture it in all its forms and manifestations. The grand prize I won in Paris, the one that brought me notoriety and many contracts, rewarded the photo of a wet, huddled kitten looking at a blind lantern in a bus stop at night, waiting for ... the rain to stop. Indeed, it was the beginning of an adventure in an extremely profitable field, a job that allows me to be lazy in the morning, to travel to the most wonderful places. Even to answer the phone only... if I feel like it.

Still, I got four calls in a row, did something happen that cannot be postponed? I had to see who could not do without me:

“Yeah”

“Hello, Maria?”

“I'm herself in person”

“Good evening, Laura Sand here, sorry to bother you”

“...???”

“I'm Christian Sand's daughter, your former art history professor in college. If you remember, I sometimes came to his classes with Julia, my older sister”

I shook the quiver with irrelevant memories and, as it were, in a warm corner of the memory, something stuck out:

“Um, a little vague, but I remember. You were calmly staying with the school homework in front of you, even if sometimes it was late in the evening and you were starving. I think it was very hard time for you when ... I mean, right after ... Sorry ...”

“Yes, after my mother died. I was in fourth grade, my sister - one year older and poor dad had no one to babysit us. It was a terrible time, we all cried almost continuously, often for no particular reason. Anyway... It's very hard for me to remember those moments ... I'm sorry I started wailing ... and ...”

“No, it's all right. Nevertheless, I wonder, how did you find me? I don't share my phone number with too many people”

“I got it as courtesy of the university secretary. In fact, the woman suggested that I contact you, knowing that you live near where my father is hospitalized. You know, I need a little help. Only if it's not much of an inconvenience. Can I give you some details?”

How the hell do people who have “a little problem” always find me? I must have deserved it, if I chose to pick up the phone instead of conserving my energies and neurons. What audacity for this bitch to call me out of the blue, moaning like a broken hinge. Didn't anyone tell her that only the government provides social protection,

LBRIS

We know
books

Călin Pinte

Terapia prin cultură

Prefață de Ovidiu Șimonca

 MERIDIANE
PRINT

2021

Cuprins

Când schimbi „claviatura obișnuită a stărilor interioare”	5
Capitolul 1: Surâsul sterp din colivie	9
Capitolul 2: Vitralii incolor	31
Capitolul 3: Primul mugur de lumină	47
Capitolul 4: Mirul cărții, hrana sufletului	73
Capitolul 5: Zâmbet de soare	107
Capitolul 6: Culegători de stele căzătoare	159
Capitolul 7: Pe visători nu-i lasă visele să moară	187
Epilog	215

Capitolul 1

Surâsul sterp din colivie

Motto: „Cultura este un fel de hrană. Dacă te obișnuiești cu gustul ei, celelalte merinde își vor pierde din sațietate.”

Sunt femeie. Ca urmare, simt când *feminitatea* (a mea sau în general?) se află în pericol. Diferența dintre mine și celelalte (femei) e dată de faptul că atunci când eu decid să acționez, *fraierele* aleg să facă un pas în spate. De-ar fi după ele, ar trebui să umblăm în genunchi chiar și atunci când spălăm cu mopul pe jos ori îmblânzim aspiratorul.

NU!!! Hotărât lucru, nu suntem slujnicele nimănui și nici pretexte pentru refuzările bărbaților! Câtă vreme voi mai avea demnitate și vigoare, voi lupta din răspuțeri împotriva despotismului cu pălărie!

Chiar nu înțeleg: oare de ce cad atât de ușor unele „dudui” în mrejele celor care nu vor decât să mai bifeze o poziție din listă? În ce mă privește, de-a lungul timpului am avut destui amorezi, dar niciodată nu m-am închinat în fața tipului de mascul bine bronzat, musculos, împlătoșat cu lenjerie intimă „Mister Big”, unde doar reclama mai spune ceva, că restul... Mi-am dorit să fiu independentă, sofisticată, chiar dacă uneori păream ciudată. Oricum, altfel decât ne văd marea majoritate a bărbaților: transpirate, zburdând cu pletele în vânt între mașina de spălat și cratiță, sacrificându-ne visele, cariera ori viața personală în favoarea unui mascul, a plozilor sau mai știu eu a căror iluzii umanitare. Mai mult decât atât, ne lăsăm (deliberat sau influențat?) atrase către elucubrații mistice care ne ignoră personalitatea, capacitățile și creativitatea. Ei bine, NU! În ce mă privește, prefer să fiu emancipată, vanitoasă, stăpână pe timpul, tabieturile și frivolitățile mele. Într-un fel, dacă vreți... *virgină*, însă într-un anume fel.

Disprețuiesc potecile bătătorite, rețetele, canoanele mulțimii obișnuite. Nu mă conformez lumii. Am o lume a mea.

Hm! „Egoistă” ar spune unii. „Fițoasă, îndrăgostită de propriile-i himere, la fel ca de cerceii din ureche”, ar cârcotii alții. Vă înșelați, dragilor! Tot ce-mi doresc este să-mi fie *mie* bine. Și pentru că nimeni nu se grăbește să-mi inducă o astfel de stare trebuie să-mi port singură de grijă.

De fapt asta și fac: țin cont în permanență de propria-mi imagine. La cei treizeci și... ceva de ani ai mei, nici n-are cum să fie altfel. Așa că orice ar fi, nu ies în lume fără manichiură îngrijită, fără să fiu fardată sau cu bateria telefonului descărcată. Am mereu o ținută impecabilă, asortată, chiar și atunci când îi încălzesc motanului meu porția de lapte. Imaginea nu e totul, dar cât de mult contează! Și apoi, micile detalii fac diferența, nu?

Cine sunt eu? Sunt o blondă vopsită cât se poate de autentic, cu ochi de peruza (grație lentilelor de contact cu care ne-a blagoslovit știința, printre altele). Folosesc constant rimel și farduri (de la 12 ani), precum și ruj, gel (de la 8 ani). Port pălării cu boruri largi, uneori bretele, ba chiar și pantaloni raiți la care asortez cravate. În buzunarul de la piept am permanent un portțigaret vintage și port ochelari de soare cu ramă înflorată. Râd arareori, mă mulțumesc destul de puține lucruri. Tresalt îndeosebi atunci când cireașa unui *Campari* bine frapat reușește să dea vieții o perspectivă luminoasă sau chiar mai mult: acel înțeles tainic pe care himerele ne ajută să îl identificăm în profunzimea tuturor lucrurilor.

Nu cred că sunt o fandosită doar pentru că îmi place să mă pun în prim-plan. Aleg să și vorbesc frecvent despre asta. La urma urmei, preocuparea unei ființe de a-și manifesta responsabilitatea pentru propriul aspect definește un epicentru de normalitate. Este legal? Este!

Deși sunt expertă în disimulare, mă deschid greu. Nu neapărat fiindcă insist să fiu intolerantă și nesuferită, ci mai degrabă din cauza bărbaților: ciudațiiăștia care ne văd interesante doar dacă suntem prinse în montura unei enigme cât mai greu de decriptat. Cine ar fi crezut că misterul bate sexualitatea? Și totuși e adevărat.

Da, sunt singură. Ignor deliberat faptul că vocația popasului prelungit în brațele solitudinii a devenit un *modus vivendi*, chiar dacă aud uneori scâncetul viorii dintr-o sală pustie de concerte. Deși rar, mă năpădesc câteodată amintiri amare ce-mi sporesc sentimentul singurătății. Ei și ce? Nu-mi pasă de trecut. Nu mă irosec privind viitorul prin gătul îngust al sticlei cu aduceri aminte. În plus, cum să nu te bucuri de eterna întâlnire cu tine însuși? De ce să alegi evazivul, ambiguitatea, chiar hazardul, în defavoarea unor fidelități confortabile? La ce bun să accepți pângărirea singurelor certitudini dovedite în decursul anilor? Pentru ce? Cui folosește?

Cu ceva timp în urmă am avut o relație. I-am satisfăcut tipului toate fanteziile; mi-am sacrificat timpul, ba chair și unele capricii care ajunseseră să facă parte parte din ADN-ul meu. Urmarea? După nici trei luni s-a mutat înapoi acasă, la nevastă-sa. Cică nu voia să-mi sacrifice visele pentru ceva ce nu avea nicio șansă să se îplinească. Chiar așa? După tot ce făcusem pentru el, neglijându-mă uneori pe mine?

Dar nu-i nimic. Din povestea asta m-am învățat minte: nu-i voi mai scărpina eu vreodată în ceafă, pe cei care au în dotare, cătușe matrimoniale. Din altă poveste am învățat că nu-i indicat să te încurci, nici cu cineva care abia își face intrarea în familia ta (mă rog, în cazul în care logodnicul verișoarei tale se înscrie în aceeași

categorie). Numai eu știu cât m-au spurcat toate neamurile pentru aventura asta, de parcă m-aș fi încurcat cu însuși Sanctitatea Sa, a Constantinopolului?! Așa se întâmplă când gura lumii transformă victima în agresor, fără să aibă habar cum stau lucrurile în realitate. De ce aș fi eu de vină dacă privirea lui de expert în cele *Șapte Trepte ale Păcatului* m-a ademenit cu grație la un pahar de..., făcându-mă să ajung pe nesimțite la un pahar de... în plus și apoi... la tot ce a mai urmat?

Nu știu de ce, dar am impresia că mai ales în ultima vreme, bărbații mă cam ocolesc. Cine știe? Poate temperamentul meu vulcanic o fi de vină?

Pe de altă parte, adevărul e că foarte rar am reușit să duc vreodată o escapadă sentimentală mai mult de o lună. Ah, da! Era să uit de vara nebună pe care am petrecut-o în rulota contorsionistului de la circul Globus. Pletele lui (slinoase, de cele mai multe ori) cu siguranță nu puneau la adăpost prea mulți neuroni; dar ce coapse avea, Dumnezeuule! O splendoare! Îmi amintesc cum la despărțire mi-a scris pe cer cu fumigene: „Ești muza mea, Monica!” Ce mai conta că numele meu era puțin... diferit?

Una peste alta, n-am de ce să-mi fac probleme: slavă Domnului, balta e încă plină de pește. Așa că am ajuns nici să nu-mi mai doresc evadarea din acest vid afectiv, care a devenit a doua mea natură.

Trecutul? O rochie pe care am conștientizat că o pot schimba oricând cu alta, după bunul meu plac. Niciodată nu m-a preocupat prea mult să „cercetez” printre rămășițele zilelor de odinioară. Mai mult, de câte ori am hotărât să schimb macazul, am aruncat în spate cu nonșalanță, vechea șină. De-a lungul timpului, ca orice ființă carnivoră care se hrănește cu trupuri străine, am bifat relații destule, dar nu m-am implicat serios în nici una dintre ele. Păi, ce? Să mi se facă rău de la atâta fericire? Da, am mai alunecat într-o parte sau alta, însă nu neaparat fiindcă mi-am dorit asta, ci pentru că asemenea derapaje devin normale, într-o societate atât de alunecoasă. De fapt, acuplarea nu are creier, ci doar memorie scurtă, personalizată în pierderea identității... acuplatorului.

Rezumând, n-am iubit, însă nici n-am suferit din iubire ca toate proastele care atunci când sunt abandonate, parcă-s niște găini fără cap ce aleargă prin curte de parcă le-ar fi lovit meteoritul. Apoi, să nu fim ipocriți: animalul din fiecare bărbat îl face să uite de fidelitate atunci când apare în peisaj o pițipoancă bine tunată, cu forme voluptoase. Mă rog... și la femei se întâmplă același lucru, doar puțin... altfel.

De ce să nu recunosc? Sunt femeie! Și aidoma suratelor mele, am același apetit atât pentru experiment, cât și pentru fantezie. Probabil dacă mi-aș modera puțin impulsurile primare, m-aș putea încadra în rândul tipelor neștiutoare, dar cu real potențial de creștere. Mă ajută și faptul că am fost mereu loială, uneori chiar mai multor bărbați odată. Desigur nu trebuie să transpire faptul că de-a lungul timpului am devenit expertă în a strecura câteva *ab-uri* sau *ia-uri* care să potențeze maxima mea implicare. Iar dacă mă concentrez puțin, reușesc să mă îndrăgostesc în mai puțin de cincisprezece minute! Ceea ce, să recunoaștem, este un cert exemplu de eficiență.

Știi, au trecut aproape șaisprezece ani de când am inaugurat *deceniul iubirilor de-o noapte*. Dar după cum am stabilit deja, asta tot nu mă face să-mi doresc o relație serioasă. Este ușor de intuit unde poate duce o implicare peste limita raționalului: la suprimarea propriei identități, prin volatilizarea certitudinilor. A fi liber înseamnă să ai autonomie de mișcare doar pe baza propriilor fidelități.

Trebuie să fii nebună să riști totul pentru cineva! O singură dată am încălcat acest principiu, atunci când m-am combinat cu un actor șomer care îmi lăsa sentimentul că are nevoie de mine, chiar dacă nu știa nici el de ce. Avea palmele reci, privirea pătrunzătoare, iar în afara faptului că era idiot și lipsit de talent, nu avea aproape niciun defect. Legătura noastră a durat aproape jumătate de stagiu, timp în care mi-am risipit aiurea mai multe potențiale partide, iar el a pierdut toate rolurile în care ar fi putut să joace. „Ești un imn tăcut închinat vidului, o egoistă specializată în aparențe și nimicuri. Nu pot pactiza la nesfârșit cu superficialitatea”, mi-a zis nemernicul la plecare. Apoi a ridicat din umeri și s-a pierdut în noapte de parcă era proprietatea lui, întunericul care îl învăluia.

Asta e! La naiba cu bărbații și cu toate ifosele lor. Prefer să îmi așez acel zâmbet infailibil cu care simulez o emoție pe care... n-o am. Nu mi-e foarte greu, dat fiind faptul că am experiență serioasă în disimulări încă de când... Uff! atunci când încerc să identific momentul pierderii virginității mele morale, am realmente o problemă.

Să fii sinceră, nici cu prietenele mele nu am cine știe ce legături *devastatoare*. Poate doar cu cele care au domiciliul stabil pe Facebook. La cât de rea e lumea în ziua de azi, nici nu e de mirare: dacă ești frumoasă, nu e bine. Cum să arăți mai bine decât ele? Dacă te evidențiezi cu opinii bine argumentate, riști să fii bârfită pe la spate că de fapt ești o proastă, dar ți-ai pregătit din timp subiecte convenabile. Nici prea comunicativă nu e indicat să fii, fiindcă vei fi taxată ca gură-spartă. Așa că ducă-se pe pustii și amicitia companioanelor care îți sunt aproape, doar când o duci bine. Norocul meu este că profesional îmi merge foarte bine. Fără îngâmfare (dar ținând cont de faptul că doar proștii pot să fie modești, fiindcă au motive) trebuie să menționez că mereu m-am remarcat de-a lungul timpului, mereu am fost acolo, în față. Premiantă la școală, șefă de promoție în facultate, absolventă de studii doctorale la University of the Arts London și ce dintâi din cercul meu de cunoscuți care și-a luat viața în propriile mâini, reușind să o transforme într-o afacere bănoasă. Mai exact, am speculat faptul că trăim vremuri care se manifestă prin mutații genetice, potrivit cărora noile generații tind să aibă mai multe fotografii, decât pagini scrise în bibliotecă. Și m-am abandonat cu toată determinarea în iureșul fenomenului. Destinul a ținut cu mine și m-am procopsit cu o medalie îmbrăcată în rochiță de argint încă de la primul concurs la care am participat. Apoi, simțind miros de sânge, mi-am ascuțit ghearele și am atacat provocarea survenită, dornică să-mi câștig locul meu în interiorul haitei.

Pare greu de crezut că poți trăi făcând poze și valorificându-le, totuși acesta-i adevărul. Stau mărturie lucrările mele expuse în foaierea teatrului care au fost cumpărate imediat după vernisaj. O fi fost vreun cunoscător avizat sau poate chiar

un colecționar de fotografii neconvenționale, cine știe? Pentru mine este important faptul că mi-am încasat banii nesperat de repede.

Recunosc că am ajuns în breasla asta printr-un cupaj de comoditate și șansă: fiind absolventă de *Belle Arte* eram întovărașită bine cu teme picturale și cu simfonia culorilor. Am lăsat însă deliberat altora posibilitatea de a reprezenta exuberanța valurilor mării, a peisajelor bucolice ori răsăritul mustind de îmbujorare. Eu am riscat optând pentru imagini fotografice. La urma urmei, nu m-am îndepărtat de jocul volumelor, de contururile tremurânde sau de disjungerea luminii. Doar că am făcut-o printr-o tehnică diferită: lucrările mele sunt doar alb-negru și astfel am putut aprofunda seducția din clarobscurul inegalabilului Caravaggio, acest incredibil seducător Marlowe al picturii.

Am și o temă preferată: ploaia. Încerc să o surprind în toate formele și manifestările sale. Marele premiu câștigat la Paris, cel care mi-a adus notorietate și o mulțime de contracte, a recompensat fotografia cu un pisoi ud, zgribulit. Se uita pierdut la un felinar chior, ce pâlpâia în noapte, într-o stație de autobuz, așteptând să treacă ploaia. Da, a fost începutul unei aventuri într-un domeniu extrem de profitabil, o meserie care îmi permite să lenevesc dimineața, să călătoresc în cele mai minunate locuri, ba chiar să răspund la telefon doar după cum am chef. Totuși: patru apeluri unul după altul? Să se fi întâmplat ceva atât de important, încât să nu suporte amânare? Trebuia să văd cine nu mai poate fără mine:

— Mda, am răspuns morocănoasă.

— Alo? Maria?

— Chiar ea în persoană.

— Bună seara, Laura Sand te deranjează.

— ???

— Sunt fiica lui Christian Sand, fostul tău profesor de *Istoria artei*, din facultate. Dacă îți amintești, veneam uneori la cursurile lui, împreună cu Iulia, sora mea mai mare.

Am scuturat rapid tolba cu amintiri irelevante și parcă-parcă, într-un colțșor călduț al memoriei s-a înfiripat ceva:

— Aha! Destul de vag, dar îmi amintesc de voi. Stăteți cuminți, cu temele în față, chiar dacă uneori vă prindea seara și erați nemâncate. Cred că v-a fost foarte greu, atunci când... Adică, imediat după ce... Scuze, scuze...

— Da, după ce a murit mama. Eu eram în clasa a patra, soră-mea, cu un an mai mare, iar bietul tata nu avea cu cine să ne lase în siguranță. Era o perioadă cumplită, plângeam cu toții aproape continuu, adesea fără un motiv anume. În sfârșit... Mi-e foarte greu să rememorez acele momente... Scuză-mă că am început să bocesc... Și...

— Nu-i nimic. Spune-mi mai bine, cum m-ai găsit? Nu dau numărul de telefon prea multor persoane.

— L-am primit datorită amabilității secretarei de la universitate. De fapt doamna mi-a sugerat să te contactez, știind că locuiești în apropierea locului unde